

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

M. DC. LXI. Coloniae Munatianaee, 1661

3 Si pro præbendis dederis quid, dicere Simon.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62953](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62953)

Capit hoc in multis veteris codicibus est conjunctum superiori.

C. VI. Qui sumptibus propriis sustentari possunt, ab ecclesia stipendia non accipiunt.

Item Hieronymus ad Damasum Papam.

Clerici autem illos convenit ecclesie stipendiis sustentari, quibus parentum & propinquorum nulla suffragantur bona. Qui autem bonis parentum, & opibus suis sustentari possunt, si quod pauperum est accipiunt, sacrilegium profecto committunt, & per abusionem talium iudicium sibi manducant & bibunt.

Infrā etiam t. 1. cap. fin. citatur ex Hieronymo. Ad similia habentur in regula monachorum ex dicto Hieronymo, in cap. de paupertate. & in glossa ordinaria ad 1. 5. prima ad Timotheum, ex Hieronymo.

C. VII. Quibus sua sufficientia, ecclesie alimentis non sustententur.

Item Prosper de contemplativa vita, lib. 2. cap. 9. & 10.

Pastor b Ecclesie iis, quibus sua sufficientia, non debet aliquid erogare, quando nihil aliud sit habentibus dare, quam perdere. Nec illi, qui sua possidentes dari sibi aliquid volunt, sine grandi peccato suo, unde pauper victurus erat, accipiunt. De clericis quidem dicit per Prophetam c Spiritus Sanctus [Peccata populi mei comedunt.] Sed sicut nihil habentes proprium, non peccata, sed alimenta, quibus indigere videntur, accipiunt; ita possessores non alimenta, quibus abundant, sed aliena peccata suscipiunt.

Verum his auctoritatibus prohibetur ab ecclesia suscipi, non illi, qui quandam fuerint divites, postea vero omnia reliquerunt, ut d. Petrus, & Matthieus, & Paulus; aut pauperibus distribuunt, ut Zacharias c; aut ecclesie rebus adiuvaverunt, sicut illa f, qui pradia sua vendentes; ponebant preria ante pedes Apostolorum, ut essent omnia communia: sed illi, qui in domibus parentum residentes, vel sua relinquere volentes, ecclesiasticis facultatibus passim deserviant.

C. VIII. Qui sua relinquere non vult, non debet sumptibus ecclesie sustentari.

De quibus in eodem libro Prosperi, cap. 10. subinfertur.

Si quis propter hoc non vult sua relinquere, ut habeat unde vivat, ut quid accipit unde rationem reddat? us quid peccatis alienis sua multiplicat? Item ibidem paulo figurat. Non est meum dicere, quali peccato cibos pauperum praesumendo suscipiunt, qui ecclesiam, quam juvare de propriis facultatibus debuerant, suis expensis insuper gravant, propter hoc fortassis in congregatione viventes, ne aliquos pauperes pascant, ne advenientes excipiant, aut ne suum censum expensis quotidianis immittant. Quod si aliquid de fructibus suis ecclesie, velut pro ipsa expensa sua contulerint, non se praferant inani iactantia illis, quos nihil habentes pascit & vestit ecclesia, quia perfectior est ille, qui se mundi rebus expoliat, aut b qui cum nihil haberet, nec habere desiderat, quam ille, qui ex multis quae possidet, ecclesie aliquid praestat, ac se de eo quod praestiterit fortitan iactat.

Eccē, qui prohibetur ab ecclesia suscipi. Illi vero, qui omnia sua relinquunt, vel pauperibus distribuunt, vel ecclesie rebus adiungunt, & ab ecclesia laudabiliter suscipiendi sunt, & ejus opibus sustentandi.

a 16. quasi. 1. cap. fin. b in concil. Aquilgr. cap. 157. Praeser. ibidem cap. 10. c Off. 4. d Matr. 4. e Luc. 19. f Act. 4. g & in concil. Aquilgr. ibid. h al. &.

C. IX. Qui sua relinquunt, vel pauperibus distribuunt, vel ecclesie rebus adiungunt, laudabiliter ecclesiastica dispensant.

Unde in eodem libro a, cap. 1. legitur.

Sacerdos, cui dispensationis cura commissa est, non solum sine cupiditate, sed etiam cum laude operari accipit a populo dispensanda, & fideliter dispensanda: quia omnia sua aut parentibus i recipiunt, aut pauperibus distribuit, aut ecclesie rebus adiungunt. Alii in numero pauperum, paupertatis amore, consistunt, ut unde pauperibus subministrat, inde & ipse tanquam pauper voluntarius vivat. Clerici quoque, qui pauperes aut voluntas, aut nativitas fecit, cum perditione intuitus, vitæ necessaria sive in domibus suis, sive in congregatione viventes accipiunt: quia ad ea accipienda non eos habendi ducit cupiditas, sed cogit vivendi necessitas. Infrā h. cap. 2. d. De talibus dicit videtur Agostinus c [Quin sacratio operantur, que de factum sunt edunt, & qui in altario deservunt, cum alia non participant.] Qui nisi hoc de contemptoribus facultatum forum vellet intelligi, nunquam secutus adjungeret. Ita & Deus ordinavit, his, qui Evangelium annuntiant, de Evangelio vivere. De Evangelio vivunt, quia illud proprium habere volunt, qui nec habent, nec habere cupunt, concupiscunt, non suorum, sed communium possidiores. Quid est aliud de Evangelio vivere, nisi laborare, inde, ubi laborat, necessaria vitæ percipere? Agostinus tamen, qui sic Evangelium predicavit, ut nec de Evangelio viveret, sed necessaria sibi suis manibus ministraret, de se confidenter eloquitur. [Ego autem multorum usus sum.] Et quare hoc dixerit, secutus apertè dicens. [Expediit mihi in magis, quam ut gloriam meam quis evacuet.] Evacuare dicit gloriam suam in eis, quibus predicabat, voluisse accipere vitæ necessarios d' expensam. Notebat quippe in re presentem laborum sui fructum, sed in futuro recipere.

Aut parentibus? In aliquo, manuscripto Codicem legitur, aut pauperibus reliquit. In vetustis autem Praesertim, & in concilio Aquilgranenfi legitur, quia omnia sua reliquit aut ecclesie rebus adiunxit. Sed quoniam non exemplaria Gratiani & Prosperi habent vulgatum textum, nihil est mutatum.

C. X. Iuxta meritum laboris, ecclesiastica stipendia sacerdotibus distribuunt.

Item ex concilio Agathensi, cap. 96.

Clerici omnes, qui ecclesie fideliter, vigilanterque deservunt, stipendia sanctis laboribus debita ratione dum servitii sui meritum per ordinationem canonice a sacerdotibus consequantur.

Multorum i. auctoritatibus luce clerici cogunt, quod ad regeris monasterium non licet pecuniam exigere, ne & ille qui capere ille qui solvit, simoniae crimen incurrat.

Multorum i. In vulgatis codicibus hinc b. Multorum proponitur hic titulus. Item ex concilio Verbanum Papae bito Alvernix: qui sublati est, quoniam abest ab omnibus vetustis exemplaribus collatus, & in plerisque loc. s. est inveniatur quoniam tertia quaestio.

QUESTIO III.

Ed. ad hoc obicitur, quod qui ingrediuntur monasteria, penitentiam tribuant, non propositam religionem, sed penitentiam nem stipendium ecclesie emunt. Temporalia ergo non sunt, quia ementes, nequaquam simoniae habentur. Hic etiam, quod dicitur. Non solum qui spiritualia, sed etiam, qui temporalia emunt.

a Et in Aquilgr. c. 105. b In Aquilgr. c. 111. c 1. l. 1. d al. corporali. e al. vel.

ad prelo accipiunt, vel tribuunt a simonia iudicantur. Vide Malactum b. loquens ex personis Domini [Quis est, inquit, in vobis, qui claudat oculos, & vendat altare vestrum gratis? Non est vobis voluntas in vobis, dicit Dominus exercituum, & munus non dabo de manu vestra.] Officia claudere non est fieri munus officium, sed licentiam fieri adiungunt.

C. I. ¶ De iis qui sacra ordines munerum accipiunt disceptant. Item Gregorius scribitur versus Episcopis Hispani.

Virum dilectissimi, quod nos audisse oportuit, ad auidisse profecto non libuit: quosdam scilicet esse sacrorum ordinum professores, qui sub munerum datione, vel acceptione, Dei ecclesiam, vel eorum sibi beneficia usurpant. Quod quidem scelus vos non iam duntaxat veriter detestari velle, sed etiam admirari. Iudicium itaque compendiosum est, & sancte liminibus ecclesie submovendus, & qui pro ecclesia ambitu munerum arguitur, & qui ut ecclesiam audeat, quidquam praefatum accipere. Ille quippe donum Dei emere, hic autem praefatum vendere. A facillimo quoque hoc facerem non dispar dixerim: cum id, quod sponte & sacro deliberationis arbitrio gratis fieri debuit, sub pecuniarum datione castratur. Quare, fratres charissimi, quæ taliter facta sunt, cuiusmodi refellite, infecta prohibere, vestrisque iustitiam resistentibus digno anathematis vinculo percutere non dubitate.

C. II. ¶ De iis qui ecclesiam, vel ecclesiasticam vendunt. Item Rationis episcopi, & Gallicis omnibus.

¶ Quis datur, vel acceptor, Dei ecclesiam, vel ecclesiasticam beneficia (quæ quidam prebendas vocant) sub pecunia interveniunt susceperit, sine dando emerit, sine accipiendo vendidit, ad simoniam non excluditur per occasionem. Sed si perseverans fuerit, perpetua mulctetur excommunicatione. Nam qui sub religionis obtentu Deo famulatur, si quid accipit, & merum perdit, & beneficia omnia frustratur. Rationis ergo vigore cogitur, quod male receperit, restituere, & quidquid turpis lucris receperat, non tenere.

C. III. ¶ Ab officio suspendatur Episcopus beneficus, vel ecclesiastica officia vendens. Item Gregorius VII. Papa lib. 6. reg. in synodo, cap. 4.

¶ Quis quilibet prebendas, Archidiaconatus, præposituras, vel aliqua ecclesiastica officia vendiderit, vel aliter, quæ statuta sacrorum Patrum præcipiant, ordinetur, ab ecclesiæ officio suspendatur. Dignum est, ut si loci gratia Episcopatum accepit, ita membra ejusdem Episcopatus gratis distribuatur.

C. IV. ¶ Non alicuius, nec prebendas Episcopi vendere licet. Item ex concilio Vibani Papa habito Alvernia.

¶ Quisquam est de Episcopis, qui altaria monasteriis, quæ frequenter redimi compelluntur pecunia: quæ quidem simonice prævitatis ulti in Galliarum partibus iam diutius molevit, ut ecclesiam, vel decime præbendam vocabulo apud eos altaria nuncupantur) muneribus daret, lapsus ab Episcopis sub palliata avantia vendebat, mortuus nimirum, seu mutatis clericis, quæ perfonas d. vocant. Nos auctore Deo venalibus, nec tamen tam ex rebus, quam ex ministeriis ecclesiasticis propelebent, hoc ulterius fieri auctoritate Apostolica prohibemus, sicut etiam prebendas omnes venditionibus interdicimus. Porro quæcumque altaria, vel

decimas ab annis triginta, & supra, sub hujusmodi redemptione possedisse monasteria noscuntur, quiete deinceps, & sine molestia qualibet eis possidenda firmamus. ¶ Salvo utique Episcoporum censu annuo, quem ex eisdem altaribus habere soliti sunt.

¶ In summo capitulorum concilio Claremontensi habito Alvernia (de quibus supra ad cap. 1. dist. 60. dictum est) cap. 6. hæc leguntur, quæ ad caput hoc valentur spectare. Ut altaria congregationibus canonicorum vel monachorum per personam data, mortuis personis, libera redeant in manus Episcoporum, nisi fuerint illis per eorum scripta, vel privilegia confirmata.

C. V. ¶ Quidquid data vel promissa pecunia in sacris ordinibus acquiruntur, irritum habeatur. Item in concilio Placentino, c. 1. & 2.

¶ EA quæ à sanctis Patribus de simoniis statuta sunt, nos quoque & iudicio Sancti Spiritus, & Apostolica auctoritate firmamus. Quidquid ergo vel in sacris ordinibus, vel in ecclesiasticis rebus, vel data, vel promissa pecunia acquiruntur, nos irritum esse, & nullas unquam vires habere censemus.

¶ Antea legebatur, Item Gregorius. Sed in aliquot vestris rebus est, Idem, nimirum Urbanus II. in concilio synodo hæc habebatur.

C. VI. ¶ Quidquid post datur, nomine pecunie non legitur. Item Augustinus de disciplina Christiana, vel de domo disciplina, cap. 1. b.

¶ TONUM, quidquid homines possident in terra, omnia quorum Domini sunt, pecunia vocatur: servus sit, vas, arbor, arbor, pecus, quidquid horum est, pecunia dicitur. ¶ Infra. ¶ Ideo autem pecunia vocata est, quia antiqui totum, quod habebant, in pecoribus habebant.

C. VII. ¶ Qui ecclesiastica beneficia emerit, ecclesiam quoque emere prebatur. Item Paschalis Papa.

¶ Si quis obsecerit non consecrationem emi, sed res ipsas, quæ ex consecratione proveniunt, penitus desipere probatur. Nam cum corporalis ecclesia, aut Episcopus, aut Abbas, aut tale aliquid sine rebus corporibus in nullo proficiat, sicut nec anima sine corpore corporaliter vivit, qui quis horum alterum vendit, sine quo nec alterum provenit, neutrum inventum derelinquit. Nullus igitur emat ecclesiam, vel prebendam, vel aliquid ecclesiasticum: nec passillum, nec passum antea vel postea pro hujusmodi solvat.

¶ Penitus Desiderit & Anselmus legunt, videtur quidem aliquid dicere, nihil autem penitus sapere.

¶ Corporalis ecclesia Desiderit sic habet: cum corporalis ecclesia Episcopus, vel Abbas sine rebus, &c. Reliqui collectores, & vetusti codices Gratiani concordant cum vulgata Lectione.

¶ Nullus igitur Desiderit, Polycarpus, Ivo, & codex manuscriptorum Decretorum Pontificum (in quo integra sere Paschalis epistola, unde caput hoc acceptum est, refertur) non habent hæc verba: sed post verbum, derelinquit, continenter subiungunt, Quam tamen objectionem sacer Chalcedonensis canon penitus exterminat, &c. Auctor verò hujus capituli, actoribus hujus epistola est Paschalis primus. Nam in eo decretorum codice hæc epistola Paschalis est post decreta Hadriani II. cum decreta Paschalis secunda sine post Vibani secundam, eo plane ordine, quo sibi successerunt: quod etiam ex sequenti capite indicatur.

a. al. data, vel accepta, vel promissa. b. C. 1. c. Desiderit part. 2. Magister lib. 4. dist. 21. Polycarp. lib. 7. tit. 6. Anselmus lib. 13. capite 23. Ivo part. 2. cap. 64. Pinnarum. lib. 3. capite 129.

a. Hæc non [veritas] abesse a plerisque manus. b. Mal. i. Pape, lib. 14. d. al. per simoniam.

C. VIIII. § De eodem.
Item Urbanus II. Episcopus servus servorum Dei, dilecto filio L. a prapostio ecclesie Sancti Iuuentii apud Ticinum, salutem, & Apostolicam benedictionem.

Salvator & pradicte in Evangelio e circa finem seculi pseudochristos, & pseudoprophetas surgere, & multos seducere, & fideles suos in mando multas habituros pressuras, sed tamen portas inferi adversus ecclesiam non prevalituras. Proinde (quia ut ait Apostolus d oportet hereses esse, ut qui probati sunt, manifesti fiant) oportet nos cum Propheta ex adverso confingere, & murum opponere pro domo Israel, & cum eodem Apostolo per multas tribulationes intrare in regnum Dei: quoniam non sunt condigne passiones huius temporis ad futuram gloriam, que revelabitur in nobis. Igitur, quia immoventi nobis quod tibi obicitur, utrum vendere ecclesiasticam rem simoniacum sit, hoc simoniacum esse patenter colligitur ex hoc, quod beatus Apostolus ait in Simoni. [Pecunia tua tecum sit in perditionem; quia exstimasti domum Dei pecunia possideri.] Donum quippe Dei est Spiritus Sanctus, & domum Dei est res ipsa ecclesie oblata. Et si bene animadvertis, Simon magus, qui ad fidem fide accit non Spiritum Sanctum propter Spiritum Sanctum, cessit non Spiritum Sanctum propter Spiritum Sanctum, quod ipse erat indignus (quoniam, ut scriptum est, Spiritus Sanctus a facie eius fugiet scilicet) sed ideo, quantum in ipso erant, emere voluit, ut ex venditione signorum que per eundem fierent, multiplicatam pecuniam lucraretur. Nec Apostolus emptionem Spiritus Sancti (quam bene fieri non posse noverat) sed ambitionem, que sitis talis, & avaritiam, que est idololatrie iaculo percussit. Quisquis igitur res ecclesiasticas (quod deo Dei sunt, quoniam a Deo fidelibus, & a fidelibus Deo donantur, que ab eodem gratis accipiuntur, & ideo gratis dari debent) propter sua lucra vendit vel emit, cum eodem Simone domum Dei possideri pecunia existimat. Ideo qui easdem res non ad hoc, ad quod instituta sunt, sed ad propria lucra munere lingunt, vel indebiti obsequii, vel pecunie largitur, vel adipiscitur, simoniacus est, cum principalis intentio Simonis fuerit sola pecunie avaritia, id est, idololatria, ut ait I. Apostolus Paulus. Alioquin, cur sancta synodus Chalcedonensis D CXXX. Episcoporum, procuratorem, vel defenforem Ecclesie, vel quemquam regulis subiectum ad eod per pecuniam ordinari prohibet, ut interventores quoque tanti sceletis anathematizet, nisi quod eosdem simoniacos non militantes ecclesie multo damabilius ob hanc causam, id est, emptionis vel venditionis, debere percelli. Sed & beatus predecessor noster Paschalis de consecratione affirmat, quod quisquis eorum alterum vendiderit, sine quo alterum non provenit, neutrum inventum derelinquit: ac per hoc eum, qui rem ecclesie vendit vel emit, simoniacum esse intelligitur. Nominem vero procuratoris intelligit prefata synodus quemlibet ecclesiasticarum rerum administratorem, ut verigratia, prapostium, oconomum, vicedominum: defensoris nomine advocatum, sive castaldum, & iudicem: in subiecto vero regulis, Archiepiscoporum, Archidiaconum, Canonicum, Monachum, vel quemlibet ecclesiastico mancipatum officio. Quod vero Spiritum Sanctum,

quantum in se est, vendat vel emit, qui prapostium, vel aliquid huiusmodi vendit vel emit, audi Augustinum super Ioannem. O quot & praposturas fecerunt. Alterum prapostium habet Carthagine Primianus, alterum habet Maximianus, alterum habet in Mauritania Rogatus, alterum habet in Numidia Illi & illi, quos jam nec nominare sufficimus. Circumtergo aliquos emere columbam b: uniusquisque laudat prapostium suum, quod vendit, &c. Ecce venerabilis Augustinus de prapostura distractione agens, nomine columbarum dicit Spiritus venditionem vel emptionem accipit, & omnes huius Evangelicis capituli tractatores. Prapostum vero est, quia pona multentur, qui iam deo & ecclesie sue oblata vendant vel emunt, si cum illis à Deo templo celsi sunt, qui que Deo erant obsequia, vendebant vel emebant. Si de offerendorum vultibus vel emporibus dictum est: Vos fecistis domum patris mei, domum negotiationis, & speculam latronum, quid dicitur de ecclesie iam oblato emporibus vel emporibus? Et ne quis sanus obsequio merito hoc Dominum tam acerbè vindicasse, quod illa in Deo templo vendebantur; attende superius Augustinus non determinat locum venditionis vel emptionis prapostiorum, sed tantam indefinitè dicitur [Quod] aliquis emere columbam, uniusquisque prapostium suum laudat, quod vendit] non adiciens, in templo, vel extra templum. Hæc circa venditores vel emptores retinenda sunt.

§ In epistola Urbani II. dilecto filio L. prapostio sic B. Innocentius apud Ticinum referi Denedit in sua collectione. Propter Spiritum Sanctum. Ad idem, sicut in actis, & rursus hic locus emendatus ex ipsa epistola, quædam nonnulla. Ante legebatur, Paschasius liber de consecratione: restitutus autem est locus ex veritate actus & originali. Citatur enim hic, quod habetur in capite actus ex epistola Paschalis Papæ. O quot praposturas] Apud B. Augustinum in multis veteribus codicibus hoc collati sunt] legitur, O quot praposturas fecerunt: alterum prapostium, &c. Apud B. Augustinum vero ubiq, est, prapostura & prapostium. Prapostium suum] Apud B. Augustinum uniusquisque ad prapostium suum laudat, quod vendit. In epistola vero Urbani, uniusquisque prapostium suum dicit, quod vendit. Nominem autem prapostii apud B. Augustinum interdum significari solum quantum constat ex a. lib. canonum, cap. 16.

C. IX. § Ministri, & servitores Ecclesie. Nulla venalitate ab Episcopo venditur.
Item Alexander II. Episcopus servus servorum Dei, Lucensi ecclesie clero & populo salutem perpetuam.

EX multis temporibus hoc detestabile malum vestram ecclesiam inolevisse cognovimus, quod si unquam clerico, quamvis religioso, quavisque & moribus praxito ecclesiasticum beneficium dederetur, nisi ei qui profano pecunie munere studuisset: sicbarque ecclesia & res eius veluti quædam terrena & vilis merx à negotiatoribus ad vendendum exposita. Quod malum quibusdam de his, quantum Deo, sanctisq; sit contrarium, & Christianes docent, & ferè omnibus manifestum existit. Quod cedonense & namque concilium, unum ex praxito simili poena condemnat eos, qui ecclesie beneficia

a Lucio.] Anselm. Denedit p. 2. Anselm. lib. 1. cap. 42.
b Matth. 23. d. 1. Corin. 11. c. Exch. 11. f. Act. 14.
g Rom. 1. h. Act. 1. i. Sap. 1. k. missa cap. 1. eccles. 1. c. 1.
l. Coloss. * C. 2. m. d. militanti. n. Sup. ead. cap. si quis. 2.
o al. intelligit.

a Tract. 10. in c. 2. Joann. b Joan. 2. c. Man. 1.
uedit p. 2. c. C. 2. sup. ead. quasi 3. cap. 1. qui Episcopus

reventi pecunia acquirunt, & eos, qui sacram manus impositionem (per quam Spiritus Sanctus confectur) mercari dignoscuntur. Vt sique enim auctoritate inextinguibili, illos à beneficio, istos à sacro ordine jubet expelli. Vnde humani generis redemptor omnes ementes & vendentes de templo efficiens, cathedras vendentium columbas vertit, non mulierum effudit as, præcepti sui auctoritate denuncians, & dicens. [Nolite facere domum patris mei domum negotiationis.] Illud quoque in eodem facto sollicite considerate, quod per totum textum sancti Evangelii nusquam reperitur Dominum tanta severitate, tam stricta censura iustitiam peccantes corripuisse, cum non solum eloquio increpans, verum etiam facto flagello b. de funiculis verberans omnes eliminavit de templo: appetere demonstrans, quod tales negotiatores, non sicut ceteri peccatores sunt corripiendi, sed à templo Dei id est, à sancta ecclesia longius sunt proiciendi. Nam sicut per columbarum venditores illi denotantur, qui sacram manus impositionem vendere conantur, sic per nummularios, ecclesiasticis beneficii venditores designantur, qui domum Dei, teste Evangelio, sic per nummularios, ecclesiasticis beneficii venditores designantur, qui domum Dei, teste Evangelio, spelancam latronum efficiunt. Quapropter etiam Alexander sanctæ Romanæ ecclesiæ & Apostolicæ sedis Episcopus (imò minister indignus) tot & tanta mala in multis ecclesiis, & maxime in Lucensi ecclesia, ex & iniqua concupiscentia fieri conspiciens, ne sanguis iniquorum à districtio iudicis de manu nostra requiratur, illa existare, & penitus eradicare decrevimus. Constitimus itaque, & præsentis decreto firmamus (sicut olim nostri prædecessores fecisse noscitur) ut nullus deinceps Episcoporum, beneficium ecclesiæ (quod quidam canonicam, vel præbendam, seu etiam ordines, & vocant) pro aliquo pretio, vel munere clericis aut aliis unquam conferre: sed omnes ministros, & servitores ecclesiæ gratis, & absque ulla venalitate in sancta ecclesia student ordinare. Ne elegant in domo Domini, qui majores facilius pecuniam conferant, sed eos qui moribus & disciplina atque scientia divites, pro officio suo ipsam valem sustentare ecclesiam. Constitimus, & eodem modo firmamus, ut nullus cuiuscumque gradus clericus pro ecclesiæ beneficio aliquid audeat conferre, aut fabrica ecclesiæ, vel donariis ecclesiæ, seu etiam quod pauperibus sit tribuendum, quia (teste scriptura) qui si aliquid male accipit, ut quasi bene dispenderit, potius gravatur, quam iuvatur. Quod si aliquis divinorum præceptorum, & animarum salutis immemor, præfatum beneficium ecclesiæ, iniqua cupiditate ductus vendere vel emere temerario ausu præsumpserit, sicut in Chalcedonensi concilio definitum est, gradus sui periculum subiacere decernimus: nec ministrate possit ecclesiæ, quæ pecunia venalem fieri concupivit, & insuper terribilissimam amentis macrone perfolius (nisi resipuerit) ab ecclesia Dei, quam læsi, modis omnibus abscindatur.

C. X. § Qui domum Dei venditori vel ementi, peccator à Deo damnatur.
 Item Gregorius Homilia xxxix.
 Vendentes & ementes templo eliminat Christus, quia vel eos qui pro munere impositionem manuum tribunt, vel eos qui domum spiritus emere nituntur damnat. Item infra. § Vendentes in templo sunt, qui hoc, quod quibusdam iure competit, ad præmium lar-

giuntur. Iustitiam enim vendere, est hanc pro præmio acceptione a servare. Ementes vero in templo sunt, qui dum hoc perfolere proximo, quod iustum est, nolunt, dumque rem iure debitam facere contemunt, dato patris pretio b. emunt peccatum.

C. XI. § Qui gratiam, quam à Deo accipiunt, non gratis exercent, venditores columbarum sunt.
 Item Beda ad cap. 2. Ioannis.

Non solum venditores sunt columbarum, & domum Dei faciunt domum negotiationis, qui sacros ordines, largiendo pretium pecuniam, vel laudem, vel etiam honorem inquirunt, verum etiam quocumque gradum vel gratiam in ecclesia spirituales, quam Domino largiente perceperunt, non simplici intentione, sed cuiuslibet humanæ causa retributionis exercent; contra illud Petri & Apostoli [Qui loquuntur, quasi sermones Dei: qui ministrant, tanquam ex virtute, quam administrat Deus, ut in omnibus honorificentur Deus per Iesum Christum.] Quicquid ergo tales sunt, si nolunt veniente Domino de ecclesia auferri, auferant ista de actibus suis, ne faciant domum Dei domum negotiationis.

C. XII. § Qui ex consecratione proveniunt, in suum jus vi, vel munere non convertunt.
 Item ex epistola Urbani Papæ.

Res ecclesiæ, quæ ex consecratione proveniunt, in suum jus, vel vi, vel aliquo munere aliquem convertere non debent, docens sanctus Urbanus e ait. [Quisquis res ecclesiasticas (quæ dona Dei sunt, quoniam à Deo fidelibus, & à fidelibus Deo donantur, quæque ab eodem gratis accipiuntur, & ideo gratis dari debent) propter sua lucra vendit, vel emit, cum eodem Simone domum Dei pecunia possideri existimat.]

¶ Qui quis] Hac sunt ex epistola Urbani II. Quæ refertur sup. c. salvator. Verba autem antecedentia usquam reperita sunt: quævis similia quadam, & similibus tamen sententiis leguntur in epistola B. Urbani I. In aliquo vetustis Gratiani exemplariis caput hoc sic citatur. Item Beda ex epistola Urbani Papæ: quod non coheret.

C. XIII. § Simoniacus est Episcopus, qui decimas & oblationes laici, non clericis distribuit.
 Item Gregorius VII.

Pervenit ad nos fama sinistra, quod quidam Episcoporum non sacerdotibus propriæ diocesis decimas atque Christianorum oblationes conferant, sed potius laicis personis, militum videlicet, sive servitorum, vel (quod gravius est) consanguineis. Vnde si quis modo Episcopus inventus fuerit huius divini præcepti transgressor, inter maximos hæreticos, & inter Antichristos non minimus habeatur: & sicut Nicæna synodus de Simone dicitur censuit, & qui dicit Episcopus, & qui accipit ab eo laici sive pretio, sive beneficio, æterni incendii ignibus deputentur.

¶ In fine etiam id, quod 7. peruenit, citatur caput hoc ex Gregorio. Ad sancti Lamberti Schafsburchensis narrat Episcopatum quendam Bambergensem, ecclesiam illam contra excommunicationem, & privationem Gregorius VII. favore militum, quibus multa largiebatur, ipse aliquod tempus retinuisse, & in istius Gregorii regis lib. 6. epist. 32. simul quiddam reprehenditur in Germano Episcopo Metzensi.

C. XIV. § Spiritum Sanctum vendit, qui decima pro pecunia tribuit.
 Item Paschalis II.

Altare, & decimas per pecuniam dare, & spiritum a sacceptione, s. al. præmio. c. 1. cap. 27. Nam. 1. c. 124. d. 1. Per. 2. c. 7. ad. cap. salvator. l. 1. infra 16. q. 7. c. peruenit. Pity. l. 4. tit. 1. g. Pity. 13. tit. 1.

¶ a. Math. 21. 16. Ioan. 7. v. 24. c. 2. d. al. canonice. c. al. ordinatione. l. 1. sup. 124. q. 1. non est putanda 27. g. 100. l. 1. c. 1. Per. 1. 1. 1. 1. 1.

sanctum venere, simonia cam haereticum esse nullis fide-
um ignorat.
¶ *Supra ead. q. 1. c. Presbyter, hoc idem rebus Gregorio quod
hic Paschali fecendo. Erforasse Paschali hoc, ut multa alia, acce-
pit a Gregorio VII. qua ipse innovavit. In Polycarpo lib. 3. tit. 11.
citatus ex concilio Tolitano.*

C. XV. ¶ *Carcat honore male acquisito, qui eccle-
siastica beneficia pro pecunia invenire
sunt.*

Item Innocentius 11. in synodo Romana,
cap. 2.

Si quis prebendas, vel prioratum, seu decanatum,
aut honorem, vel promotionem aliquam ecclesiasti-
cam, seu quolibet sacramentum ecclesiasticum, ut pote
curiam, vel oleum sanctum & consecrationes altarium,
vel ecclesiarum, interveniente execrabili ardore avaritiae
per pecuniam comparaverit, honore male acquisito ca-
reat, & emporacque venditor, & interventor nota in-
famiae percellantur: & nec pro pastu, nec sub obtentu
alicujus consuetudinis ante vel post a quoquam aliquid
exigatur, vel ipse dare praesumat, quoniam simoniacum
est: sed liberè, & absque diminutione aliquae collata sibi
dignitate atque beneficio: perseverent.

¶ *Beneficio. Ex duobus manibus scriptis huius concilii exem-
plaribus in uno sic legitur, in altero vero, officio.
De secunda tertia questione quod sacri canonis diffinitio, au-
thoritatibus hinc inde in medium deductis patet factum est.*

QUESTIO IV.

¶ *Vae ergo de quarta questione est pertrahendum, an
paternum crimen huic imputetur, quod eo ignorante
confitetur admissum. Quod ignorantia huic excuset,
multorum auctoritatibus probatur.*

C. I. ¶ *Alienum crimen nescientem non ma-
culat.
Aut enim Augustinus, epist. 42. ad Ven-
centium.*

N ullius crimen maculat nescientem.
C. II. ¶ *De eodem.
Item in epistola.*

Q uis locus innocentiae relinquatur, si alienum crimen
revelatur nescientem?
¶ *Verba B. Augustini sunt haec: Quis locus innocentiae
relinquatur, si crimen est proprium, nec sit alienum?*

C. III. ¶ *De infansibus qui ab haereticis ba-
ptizantur.
Item in Africano in concilio, c. 14. legitur.*

P lacuit e de infansibus, qui ab haereticis baptizan-
tur, ne quod non suo fecerunt iudicio, cum ad eccle-
siam Dei salubri proposito fuerint conversi, parentum
illos error impediatur, quominus promoveantur sacri al-
tatis ministri.

C. IV. ¶ *De eodem.
Item in eodem, c. 24.*

Q ui d apud Donatistas parvuli baptizati sunt, non-
dum sit valentes erroris eorum interitum, & po-
stea quam ad ratem rationis capacem pervenerunt, a-
gnita veritate, falsitate eorum abhorrentes, ad eccle-
siam Dei catholicam per universum mundum diffusam,
ordine antiquo per manus impositionem recepti sunt,
rates ad suscipiendum manus clericatus non debet impe-
dire nomen erroris.

C. V. ¶ *Conspicuum maleficia in nullo cleri-
ci obstant, nisi consensu fuerint.
Item Leo IV. e Ebrinus, & Adelfido Episcopi.*

Q uia praesulatus nostri (quod bene notis) magiste-
rium non solum de sacerdotum, verum etiam de

a Dam. l. 1. cap. 131. ex Cablotensi. b Et Caribag. 3. cap. 48.
c Paulo aliter in originali. d Deusdedit p. 2. e al. tertium.

secularium utilitatibus debet esse sollicitum; prope-
rea fraternitatem vestram scire volumus, hunc presby-
terem Presbyterum ad sedem apostolicam venisse, no-
biscum violentiam, & ex eorum uniceptionem suam per co-
nem retulisse: quod etiam sine iusto legis tramite
sua fuisset ablata ecclesia, similiter indicavit: quam ali-
qua dato munere sacerdos zelo ductus invidiam
presumptum. Inde parentes eius magno dolore compulsi
Presbyterum illum, qui suam tenebat ecclesiam, non
comprehenderunt, & ei oculos eruecunt. Tamen ipse
sape dictus sacerdos dicit, quod absque sua voluntate,
sine eius consilio hoc sit peccatum. Quod si ita est, ut ipse
nobis suo ore testatus est, nobis magnopere promon-
dum est, ut si ipse canonice excommunicatus non est, si-
monica super eum fiat sententia.

C. VI.

¶ *Digesta a 21. de penis, l. 1. item.*

C rimem, vel pena paterna nullam maculam filio
figere potest. Namque unusquisque: ex suo delicto
forti subicitur, nec alieni criminis successor constituitur.
Idque divi fratres Hieropolitani rescripserunt.

C. VII. ¶ *Terfida parentum filius obsequium
debet.
Item ex concilio Tolitano. IV. c. 66.*

I vdi baptizati, si postea pravariantes in Christi-
qualiter poena damnati exiterint, a reb' communibus
filios excludi non oportebit: quia scriptum est: est filius
non portabit iniquitatem patris.]

C. VIII. ¶ *Non imputantur peccata parentum
qui ab eis personaliter dirigi
prohibentur.
Item Augustinus ad Bonifacium, epist. 33.*

I Am e itaque cum homo in seipso est, ab eo qui pro-
cum, alter effectus, peccato alterius sine sua con-
sione non teneret obnoxius. Traxit ergo peccatum
unus erat cum illo, & in illo, a quo traxit, quando
traxit, admissum d est. Non autem trahit alter a
quando sua unoquoque propria vita vivente iam est
dicatur. e [Anima, quae peccaverit, ipsa morietur].
autem possit regenerari per officium voluntatis
cum offertur confitendum, facit hoc unus spiritus
quo regeneratur oblatum.

C. IX. ¶ *Et qui imitatur, impietas alteri
non nocet.
Hinc etiam Gregorius in lib. 26. Moralium, cap. 1. h.
cap. 3. lib.*

H omni s, qui similis tui est, nocet impietas tua. Hinc
& filium hominis adiuvabit iustitia tua. Hinc
na impietas ei nocet, quem pervenendo iniquitatis
rursus eum adjuvat nostra iustitia, quem a pravari-
nibus mutat. Nocere enim vel iuvare nescimus
que vel a bono corrumpere, vel a malo perverti
possunt.

¶ *Caetera Dominus ad Moysen g: [Ego sum Deus qui
castro peccata patrum in filios usque in tertium & quartum
generacionem] licet non inaequalitate iudicii, sed magnitudine
peccati. Augustinus asserit hoc deum, ita dicens: [In tertio & quarto
generacione peccatorum sed Dominus comminatus est in
diturum, non inaequalitate iudicii, ut alii peccatores ad peccatum
sed magnitudine elementum ad idem semper expectat ad peccatum
quod in prima generacione delinquitur non prius corrigi oportet
nisi & tertia & quarta generacione venerit.] Cum ergo
agitur ab haereticis Innocentius h scribit [Leo est ecclesia
haereticis baptizati sunt, per manus impositionem sua haereticis]*

a Lib. 21. tit. 19. lib. 26. b Execl. 16. c In p. 1. d
d al. admissum. e Execl. 16. f lib. 21. tit. 19. g
h sup. q. 1. c. ventum. 26.